

[Statsministeren.]

muligheden for nye depressioner. Det tror jeg ikke der er nogen der tør gøre. Jeg håber meget på og tror selv på, at risikoen for en ny krise som verdenskrisen i 1930'erne er betydelig mindre nu, end den har været tidligere, men der kan stadig komme konjunkturbølger, der kan ramme os alle sammen, og som selvfølgelig rammes de svageste i samfundet stærkest. Ja men har vi da helt glemt det? Betragter vi virkelig et internationalt økonomisk samarbejde af valutamæssig monetær art om valutakurser, om råvarerpriser, energipriser, om u-landshjælp, om fælles projekter af teknologisk art, som noget værdiløst? Skal vi bare med en håndbevægelse kaste det væk? Det vil jeg meget fraråde. Jeg tror, man skal prøve på, samtidig med at man har et åbent blik for det, man ikke vinder og for sider ved dette samarbejde, man må stille sig kritisk over for, at se de positive sider og se, at det for os er en chance, en chance, vi skal gribe, og som jeg håber resultatet af denne debat må blive at et flertal i den danske befolkning vil være enig med et flertal i dette ting om at vi skal sige ja til.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard): Til hr. Skovmand vil jeg gerne sige, at jeg finder ikke, der er nogen modstrid mellem det, markedssekretariatet har sagt, og det, jeg har sagt, vedrørende tyrkiske arbejderes forhold efter 1976. Sagen er jo den, at der ikke i dag er truffet bestemmelser, som forpligter Danmark til at tage tyrkiske arbejdere fra 1976. De bestemmelser, der skal indbygges i den aftale, der er truffet, er vi selv med til at træffe; vi kan ikke vide, hvordan indholdet bliver, men vi kan altså selv være med til at bestemme det.

Til hr. Gert Petersen vil jeg sige, at det glæder mig overordentlig meget, at SF nu vil ophøre med at drøfte Wernerplanen. Jeg tror, det er rigtigt, at hr. Gert Petersen ikke selv i vidt omfang i den senere tid har ført Wernerplanen frem, men jeg kan garantere ham for, at mange af hans kolleger stadig kører Wernerplanen som spøgelse.

Men også det spøgelse, hr. Gert Petersen fremfører med Ministerrådsbeslutningen af 7. og 8. februar, burde vi kunne blive enige om at mane i jorden, for det, der er truffet

aftale om i Ministerrådet, er udelukkende rådgivning, udelukkende koordineringsbestræbelser og så en hensigtserklæring om, hvad man i fremtiden skal søge at nå til enighed om; den anden og tredje fase af den økonomiske og monetære union er altså udtrykkelig noget, man skal nå til enighed om, og som vi bliver medbestemmende om.

Jeg synes, det er noget selvopgivende af hr. Gert Petersen at tro, at hvis der blev et andet flertal — hvad der jo i sig selv er selvopgivende at tro, men hvis det nu skulle ske — så blev det de mest rabiate, der kom til at bestemme politikken. Jeg synes dog, vi må erkende, at VKR-regeringen på dette felt — ganske vist på vores tilskyndelse — tog forbehold under forhandlingerne med fællesmarkedet og fik gennemført et forbehold om, at man ikke måtte ændre fordelingspolitikken.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Auken, at der var jo ikke i det, hr. Auken nævnte, noget konstruktivt alternativ, og det var det, jeg nævnte. Der er kun tale om en frihandelsaftale, og den er efter min opfattelse ikke noget konstruktivt alternativ, alene af den grund at vi i så tilfælde bliver nødt til at nedlægge disse mange landbrug og taber indtil 4 milliarder kr. i valutaindtægt. Det kan vi ikke undgå gennem en frihandelsaftale for industrivarer.

Tredje næstformand (From): Der er endnu en lang række talere, og jeg vil gerne have lov til at sige, at gentagelser har deres berettigelse, men jeg foretrækker dem, der fremover vil bringe noget nyt ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Formandens ord er lov også for mig. Jeg skal gøre statsministeren opmærksom på, at der er andre end ham, der kan huske 1930'erne. Jeg kan bl. a. tydeligt huske, hvordan forholdene var i New York i 1931. Det er ganske interessant at se, at i 1930'erne, hvor vi havde en depression, blev de store økonomiske enheder ramt meget hårdere end de små. De små kunne bedre manøvrere. Det var de store, der fik det alvorligste smæk. Vi andre fik vores part, og den var grim, men den var bare meget værre andre steder.